

Е. Н. Водовозова.

Слѣпиятъ.

Цѣли два мѣсеца Иванчо и Марийка не бѣха излизали отъ кѣши. Тѣ боледуваха отъ коклюшъ (магарешка кашлица), та лѣкарътъ бѣ поржчалъ да се пазятъ и да не ходятъ за да не заразятъ и други дѣца. Но мина се болестъта. мина и доста врѣме оттогава, тѣ все не излизаха. Пролѣтъта бѣше въ началото си, врѣмето бѣ влажно и студено. Опасно бѣ за тѣхъ още да излѣзатъ.

Слѣдъ нѣколко дена тѣ получиха позволение да излѣзатъ и се разходятъ изъ двора и полето. О, каква радостъ бѣ за тѣхъ! Природата облѣкла нова зелена прѣмѣна, изъ въздуха прѣхвъркатъ завърналитѣ се отъ югъ прѣлетни птички: щъркели и лястовички; бръмнали пчелици, прѣхвъркатъ и пѣстри пеперудки. Чудесно врѣме!

— Вижъ, Марийке, каква хубава пеперудка! извика Иванчо и се затече слѣдъ нея. Азъ ще я уловя, а ти пази оттука!

Марийка трѣгна на друга страна и, когато надникна изъ единъ храстъ да види не е ли тамъ пеперудката, тя видѣ единъ старецъ, който лежеше на трѣвата

— Миличъкъ, дѣдо, попита Марийка, не видѣ ли да прѣхвъркне насамъ нѣкоя пѣстра пеперудка?

— Не, момиченце, не съмъ видѣлъ и нищо не виждамъ, отговори той. Погледни ме, — азъ съмъ слѣпъ.